kutes ommetegi macades. Ja Ewangeliumi öppetajad teggid keelmata jutlust linnades ja maal. Ja et kattoliki waimolik maawallitseja isse helde olli, siis ollid ka temma ussolised allamad rahhul ja ei tüllitanud keddagi.

Agga se keik läks ühhel hobil teiseks, kui Ertspiiskop Wirmian wallitsema hakkas. Ni kohhe kelas temma Ewangeliumi jutlust, pühhakirja luggemist ja maias ollemist kange nuhtlustega ähwardades. Temma sundiad ajasid koerte, piitsade ja möekadega surmani ehmatand Ewangeliumi ussolised kattoliki palwetele. Keik need kes wasto seisid ja omma kallist usko ei tahtnud ärrawanduda, woeti kinni, wissati hirmsate wangitornidesse kus neid mitmesuguse waewaga pinati. Lapsed kisti omma wannemate käest, wannemad laste keskelt, ödde omma wenna ja pruut peigmehhe körwast. Üks häddakisendamine käis keik läbbi maa.

Mis Piiskop ise ei joudnud sedda teggid sadana kawwaluse ja waljusega temma teendrid ja nouandjad. Oh kui ma sedda rägin siis löhkeb minno südda tuhhande hawaga agga minna pean räkima, ja olleks se ka minno surm."

„Oh armas emma," ütles noor wööras ärge waewage ennast, laske surnud puhhata. Keige körgem on kohhut moistnud ja pattust pöörjale andeks annud."

„Agga minna pean töt tunnistama, se on üks pattust pöörmise tük, ja Issanda heldust kiitma,

ja ei woi selle jures omma lihhale mitte armo anda. Teie, minno armsad, ollete wist keik piihhas kirjas luggenud: Kui Jutidest wolletunnistusse läbbi wagga usklik Tehwanus surma moisteti, ja se tigge rahwa hulk tedda wälja wiis, kiwwidega tedda surnuks wiskama, pannid mönningad omma rided mahha ühhe noremehhe ette, nimmega Saulus, kes neid hoidis, ja temmal olli melehea selle wagga mehhe surmast. Wadake nisuggune ollin minna ka. Minna ollin Katolik, Saltsburgi linna esimesest suggowössadest, kes keik kõwwad kattolikid. Ja minnul olli heameel et Lutteruse usso rahwale jutlus armoöppetusest ja piihha kirri kelati, watasin tiggeda röömoga aknast, kui neid hulgaliste wangi widi ja pärrisin igga pääw wangide arro; sest teadke, minno omma poeg olli Ertspiiskoppi tenistuses ja otsekui temma parrem käsi selle hirmsa ammeti sees. „Oh, Issand, hüdis temma, ja töstis omma kustunud silmad üllespiddi, „ärra minne mitte kohtusse minnoga, sest minna tunnen omma patto ja minno üllekohhus on allati minno ees."

„Oh, emma, eks sa tea, et kirjutud on: kui sinno pattud werri punnaksed olleksid, siis peawad nemmad lumme walgeks sama."

„Jah, sinna wagga hingeke, agga meie pattud on ka wägga sured. Issand hüdis taua omma helde armoga, agga meie ei holinud sest, kunni ta köue-mürristamisega meie kõwwa süddamete wasto

Eesti-maa rahwa Kalender 1872, lk. 28